

FIRE FOLKELIGE MELODIER

178

I

Lær mig, nat - tens stjer - ne, at ly - de fast og

gær - ne, ej at vi - ge fra den vej, Him - lens gud til - mål - te

4 mig! Lær mig, nat - tens stjer - - - ne.

8

1. Lær mig, nattens stjerne,
at lyde fast og gerne,
ej at vige fra den vej,
Himlens gud tilmålte mig!
Læg mig, nattens stjerne.
2. Lær mig, markens blommer,
at bie på min sommer,
midt i verdens dybe vé
at spire under vintersne!
Lær mig, markens blommer.
3. Lær mig, golde hede,
du brune lærkerede,
nøjet med en fattig høst
at huse sangen ved mit bryst!
Lær mig, golde hede!

4. Havets bølgehære,
lær mig mit åg at bære,
og som I, når sol går ned,
at spejle lidt af himlens fred!
Lær mig, bølgehære!
5. Lær mig, grønne lunde,
at skygge, om jeg kunde,
hver, som kommer mig forbi,
ven og fjende på min sti!
Lær mig, grønne lunde!
6. Sol i aftensvale!
lær mig den kunst at dale,
kun mod nattens dyb at gå
for nyfødt atter at opstå!
Lær mig, sol, at dale!

Christian Richardt

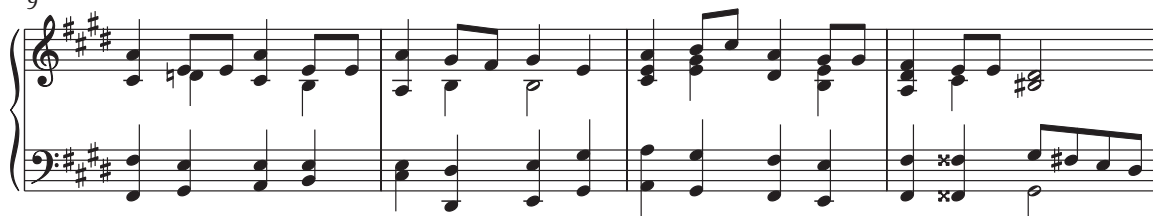
San-gen har lys-ning, og der-for den gy - der o - ver dit ar-bejd for - kla - rel-sens skin.

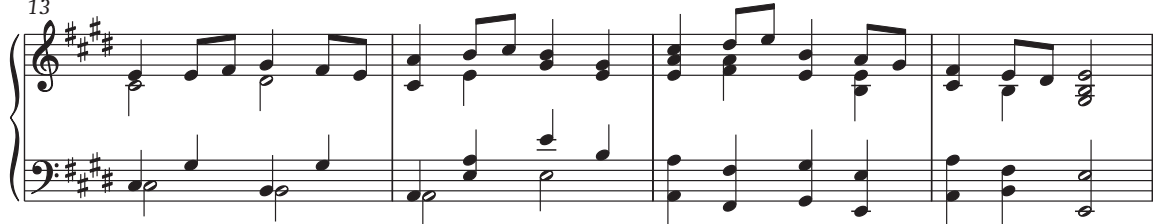
5 San-gen har var-me, og der-for den bry - der stiv-hed og frost, så det tør i dit sind.

9 San-gen har e - vig-hed, der-for den sky - der for-tid og frem-tid i hob for dit syn,

13 ån - der u - en - de-lig at - træ og fly - der bort i et lys - hav af længs-ler og lyn.

1. Sangen har lysning, og derfor den gyder
over dit arbejde forklarelsens skin.
Sangen har varme, og derfor den bryder
stivhed og frost, så det tør i dit sind.
Sangen har evighed, derfor den skyder
fortid og fremtid i hob for dit syn,
ånder uendelig attrå og flyder
bort i et lyshav af længsler og lyn.

2. Sangen forener, idet den fortøner
mislyd og tvivl på sin strålende gang;
sangen forener, idet den forsoner
kamplystne kræfter i samstemmig trang:
trangen til skønhed, til dåd, til det rene!
nogle kan gå på den lyslange bro
højere, højere, frem til det ene,
som ikke åbnes for andet end tro.

3. Fortidens længsler i fortidens sange
kaster vemodig en aftenrød glans;
samtidens længsler i toner vi fange
ind for en eftertids sjæfulde sans;
slægternes ungdom i sangen har møde,
tumler en stund i de tonende ord,
– fler end vi aner, ja, ånder af døde
vugges i kvæld i vort festlige kor.

Bjørnstjerne Bjørnson

Hvad syn - ger du om så højt i det blå? hvem gæl - der din vi - se? vil

4 sne - en du pri - se og vis - ne strå? har so - len dig kal-det? den

8 skin - ner så kold, og sko - ven er skal-det, og mar - - ken gold.

1. Hvad synger du om
så højt i det blå?
hvem gælder din vise?
vil sneen du prise
og visne strå?
har solen dig kaldet?
den skinner så kold,
og skoven er skaldet,
og marken gold.

2. – "Jeg stiger så højt,
jeg skuer så vidt,
jeg ser, at den kommer,
den liflige sommer,
med snare skridt.
Alt hører jeg vågne
den rislende bæk;
det døde og dovne
da flyr med skræk."

3. Hvad drømmer du om
så højt i det blå?
mon glæden kan trives,
hvor ørnene rives
om fugle små?
kan marken os trøste
og bugnende træ'r,
når fjenden skal høste
det guld, de bær'?

4. "Jeg stiger så højt,
jeg skuer med lyst,
at fædrenes minde
sit tempel kan finde
i barnets bryst,
at sagnet i hytte
får vinger igen,
så drenge, der lytte,
gå ud som mænd."

5. "Jeg skuer så langt,
jeg synger så fro
om vælden, der glipper,
om duen, der slipper
af ørnens klo,
om freden, der kommer
med stordåd og sang,
om sol og skærsommer
i Danevang!"

Jens Christian Hostrup

Nu skal det å - ben - ba - res, at gam - mel kær - lig - hed i

5 hver en skærs-ild kla - res og er for rust i fred; for le - ven - de og

10 dø - de kan da - ners hjær - ter blø - de, men is - ne kan de ej.

1. Nu skal det åbenbares,
at gammel kærlighed
i hver en skærsild klares
og er for rust i fred;
for levende og døde
kan daners hjerter bløde,
men isne kan de ej.
2. End lever kærligheden,
som aldrig skal forgå,
men klare sig her neden
til livet at forstå,
til klart ham at begribe,
der evig er i live
som kærligheden selv.
3. Så er da ikke brustet
"fuldkommenhedens bånd;"
vor kæde er ej rustet,
den bryder ingen hånd;
men af hvert led udspringer
en blomst med fuglevinger
til gyldenårets krans.
4. Man længe nok må sige,
at kærlighed er blind:
det bli'r dog lysets rige,
hvor ret den strømmer ind;
og han har aldrig levet,
som klog på det er blevet,
han først ej havde kær!
5. Fra Arilds tid her inde
vi elsked "liv og fred,"
og hos vor danekvinde
vi elsked kærlighed;
så er den livets gåde,
den sikkert bedst vil råde
fuldvoksne danemænd!

N.F.S. Grundtvig